

sig ret uhyggelig ved Situationen. Hun saae Fætterens sammenbidte Ansigt blive blegere og blegere samtidig med, at Kørslen blev vildere.

Nu blev ogsaa Fru Bertha opmærksom. Hun vendte sig om og sagde:

„Som du dog kører, John!“

Han tog straks ind paa Linerne, angst for at have givet sig en Blottelse. Men da Hesten under den højre Tømme igen rejste Hovedet med en genlydende Vrinsken, løftede han sig rasende fra Sædet og heglede den et Par Gange af al sin Magt med Piskesnærten hen ad Ryggen, saa Dyret rystede og stejlede.

„Kan du snart holde op med den Galen!“ skreg han.

„Men John dog! Hvad gaar der af dig!“

Det var atter Fru Bertha. Hun begyndte at komme under Vejr med, hvad der gik for sig. Det var altsaa Hr. Frandsen, hendes Brodersøn havde hentydet til i sin Samtale den foregaaende Dag!

Frøken Søholm sagde ikke noget. Respekten for en vred Mands Rasen sad hende i Kroppen fra Broderens Hjem. Saa bange hun var, turde hun ikke kny. De spionerende Øjne stod stive i Hovedet paa den gamle Dame, der sad og krøb sammen og lignede en stor Tudse i moireret Silkechenille og med „Esprit“.

Nu saaes Rytterparret igen forude. Det holdt stille midt paa Vejen og ventede.

„Hvor bliver I dog af!“ raabte Vilhelmine, da Vognen nærmede sig.

Lyden af hendes Stemme og navnlig den Utaalmodig-